

Arrest

nr. 122 365 van 11 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 16 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 mei 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 10 juli 2009 en 30 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 2 mei 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de ontvankelijkheid doch ongegrondheid van voormelde aanvragen. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 10.07.2009 en 30.10.2009 met aanvullingen op 12.03.2011, 27.09.2011, 10.01.2012, 31.07.2012 en 08.10.2012 werd ingediend door:

(..)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene verklaart dat hij in 2001 het land binnenkwam. Betrokkene verklaart echter niet waarom dit feit op zich een grond zou vormen voor regularisatie. De loutere vermelding dat betrokkene in 2001 het land binnenkwam volstaat niet om aanvaard te worden als grond tot regularisatie.

Betrokkene haalt aan dat hij naar België kwam omdat hij in zijn land van herkomst niet gedoogd wordt wegens zijn geaardheid. Betrokkene toont dit echter niet aan. Het is aan betrokkene een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hij in zijn land van herkomst niet gedoogd wordt omwille van zijn geaardheid, volstaat niet om aanvaard te worden als grond tot regularisatie.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat betrokkene zich beroept op de subsidiaire beschermingsstatus kan niet weerhouden worden als een grond tot regularisatie aangezien betrokkene hiertoe de specifiek georganiseerde procedure dient op te starten en deze procedure niet valt onder de bevoegdheid van de Dienst Humanitaire Regularisaties.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene al zijn verplichtingen nakomt (sociale, fiscale, huurdersverplichtingen,...) dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene haalt verder aan dat hij zou kunnen doorgaan als een modelburger. Echter uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 17.10.2006 veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank te Dendermonde tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 3 jaar en een geldboete voor daad van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, het uitmaken van een criminele organisatie. Mede hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan.

Het feit dat betrokkene contacten gelegd heeft met de Belgische samenleving, dat België heden het centrum van zijn belangen zou uitmaken, dat hij attesten van bekendheid voorlegt, dat hij de Franse en Nederlandse taal reeds goed machtig zou zijn, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij zich ingeschreven heeft voor een cursus Frans, dat hij Franse lessen gevolgd heeft, dat hij een werkbepoofte en een arbeidscontract voorlegt, is lovenswaardig doch hij toont niet concreet aan waarom deze elementen een grond zouden vormen om een verblijfsrecht te verkrijgen. Het feit geïntegreerd te zijn volstaat niet om een verblijfsrecht te krijgen aangezien zijn integratie en opgebouwde banden in België geenszins opwegen tegen de relaties en banden die betrokkene heeft in zijn land van herkomst gezien zijn verblijf in India van 26 jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411., RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Deze zorgvuldigheid is niet terug te vinden in de bestreden beslissing

Bij verzoekschrift van zijn toenmalige raadsman dd. 6 juli 2009, welk per aangetekende post werd verstuurd op 7 juli 2009, diende verzoeker een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. (stuk 4)

Bij schrijven dd. 5 augustus 2009 bevestigde de gemeente Sint-Joost-ten-Node hiervan de ontvangst en overmaking aan de Dienst Vreemdelingenzaken en werd aan verzoeker een attest van inontvangstname (bijlage 3) afgegeven. (stuk 5) Dit attest van inontvangstname vermeldt dat verzoeker zich op 8 juli 2009 bij het gemeentebestuur heeft aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Op 28 september 2009 (aangetekende verzending dd. 29/09/2009) actualiseerde verzoeker zijn dossier onder uitdrukkelijke verwijzing naar de toen geldende regularisatie-instructies dd. 19 juli 2009 en gebruikte hiervoor o.a. het door de Dienst Vreemdelingenzaken ter beschikking gestelde typeformulier. (stuk 6)

In dit typeformulier wordt uitdrukkelijk verwezen naar de eerdere aanvraag artikel 9bis waarin nog geen beslissing werd genomen en dit door aankruising van het overeenkomstige vakje.

In de aanhef van de bestreden beslissing dd. 2 mei 2013 verwijst de gemachtigde van de Staatssecretaris naar "de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 10.07 2009 en 30.10.2009 (...) werd ingediend".

Aanvragen van deze data zijn verzoeker echter niet bekend.

Zoals hoger reeds gedetailleerd weergegeven diende verzoeker een eerste aanvraag in bij verzoekschrift dd. 6 juli 2009, welk werd aangetekend werd verzonden op 7 juli 2009. (stuk

Het door de gemeente Sint-Joost-Ten-Node dd. 5 augustus 2009 afgeleverde attest van inontvangstname (bijlage 3) vermeldt dat verzoeker zich op 8 juli 2009 bij het gemeentebestuur meldde (stuk 5)

Deze laatste datum betreft vermoedelijk de datum waarop het verzoekschrift bij de gemeentediensten werd ontvangen.

10 juli 2009 is in deze aldus op geen enkele wijze een relevante datum, zodat verzoeker er het raden naar heeft waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris daarnaar verwijst in het kader van de bestreden beslissing. Minstens blijkt uit geen enkel element dat de beweerde aanvraag van 10 juli 2009 betrekking zou hebben op verzoeker, of dat deze verwijzing betrekking heeft op de door verzoeker enkele dagen eerder ingediende aanvraag.

Evenmin kan uit de bestreden beslissing worden afgeleid dat wel degelijk de door verzoeker bij verzoekschrift dd. 6 juli 2009 ingediende aanvraag werd onderzocht en het voorwerp van de bestreden beslissing uitmaakt.

Hetzelfde geldt m.b.t. de verwijzing in de aanhef van de bestreden beslissing naar een aanvraag van 30 oktober 2009. Op deze datum diende verzoeker helemaal geen aanvraag in.

Weliswaar heeft verzoeker na de indiening van zijn initiële aanvraag dd. 6 juli 2009 zijn dossier geactualiseerd in het licht van de "instructie" van 19 juli 2009, en daartoe gebruik gemaakt van het door de Dienst Vreemdelingenzaken ter beschikking gestelde typeformulier. Dit werd op 28 september 2009 ingevuld en op 29 september 2009 aangetekend verzonden. (stuk 6)

Los van de vraag of deze actualisering al dan niet als een afzonderlijke aanvraag kan of dient te worden beschouwd, moet worden vastgesteld dat deze zich meer dan een maand voor de in de bestreden beslissing vermelde datum van 30 oktober 2009 situeert.

Uit geen enkel element blijkt echter dat de beweerde aanvraag van 30 oktober 2009 betrekking zou hebben op verzoeker, of dat deze verwijzing betrekking heeft op de door verzoeker een maand eerder ingediende actualisering van zijn dossier.

Evenmin kan uit de bestreden beslissing worden afgeleid dat wel degelijk de door verzoeker bij typeformulier dd. 28 september 2009 ingediende actualisering werd onderzocht en het voorwerp van de bestreden beslissing uitmaakt.

Derhalve werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.3. Verzoekende partij betoogt dat zij op 7 juli 2009 een aanvraag indiende bij aangetekend schrijven zodat de verwijzing naar 10 juli 2009 niet relevant is en zij er het raden naar heeft waarom hiernaar wordt verwezen in de bestreden beslissing. Minstens blijkt uit geen enkel element dat de beweerde aanvraag van 10 juli 2009 op haar betrekking zou hebben of op een eerder door haar ingediende aanvraag. Evenmin kan volgens haar uit de bestreden beslissing worden afgeleid dat haar aanvraag ingediend op 7 juli 2009 werd onderzocht en het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar de aanvraag van 30 oktober 2009 in de bestreden beslissing. Zij stelt op deze datum helemaal geen aanvraag te hebben ingediend. Weliswaar heeft zij haar dossier

geactualiseerd op 28 september 2009 en deze actualisering aangetekend verstuurd op 29 september 2009. Dit situeert zich echter meer dan een maand voor de in de bestreden beslissing vermelde datum van 30 oktober 2009. Uit niets blijkt dat deze aanvraag op haar betrekking zou hebben of dat dit betrekking zou hebben op de voornoemde actualisering. Evenmin kan worden afgeleid dat de actualisering van 28 september 2009 werd onderzocht en het voorwerp is van de bestreden beslissing.

2.4. Volgens de verwerende partij heeft verzoekende partij geen belang bij deze kritiek omdat zij niet aannemelijk maakt dat de thans bestreden beslissing niet over haar aanvragen zou gaan noch dat elementen die zij heeft aangebracht niet in rekening werden gebracht of geen betrekking zouden hebben op haar persoonlijke situatie

2.5. De Raad stelt evenwel vast dat de verwerende partij heeft nagelaten het correcte administratief dossier over te maken aan de Raad. Hoewel de kaftomslag van het neergelegde administratief dossier verwijst naar verzoekende partij alsook het desbetreffende rolnummer van de Raad, hebben de stukken vervat in het administratief dossier zelf – met uitzondering van het schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken waarbij het administratief dossier ter kennis wordt gebracht aan de Raad en het verzoekschrift van verzoekende partij zelf – betrekking op een andere vreemdeling dan de verzoekende partij in het thans voorliggende geschil.

Overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet worden de door verzoekende partij vermelde feiten derhalve als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

Uit de argumentatie van verzoekende partij blijkt dat het noodzakelijk is inzage te hebben van de stukken die geleid hebben tot de oordeelsvorming vervat in de bestreden beslissing. De Raad kan niet nagaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beschikte wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Derhalve dringt de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 mei 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER